

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
20Гж1.975/13
13.12.2013 године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Слађане Стојановић и Љубише Милојевића, чланова већа, у правној ствари тужиље Р. С. из П., коју по пуномоћју заступа Љ. Д., адвокат из П., против тужене КЈП „Градски водовод“ Прокупље, кога по пуномоћју заступа С. С., адвокат из Н., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о жалби тужене, изјављене против пресуде Основног суда у Прокупљу 1П1.528/12 од 21.02.2013. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2013. године донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба туженог и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Основног суда у Прокупљу 1П1.528/12 од 21.02.2013. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиље Р. С. из П., којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог КЈП „Градски водовод“ Прокупље бр.4201 од 23.12.2010 године, да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад у року од осам дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и да јој призна сва права на раду и по основу рада које је имала до доношења оспореног решења, као и да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Обавезује се тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом ставом један изреке поништено је као незаконито решење тужене бр.4201 од 23.12.2010 године. Ставом два изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад у року од осам дана по правноснажности пресуде

и призна јој сва права на раду и по основу рада које је имала до дана доношења оспореног решења. Ставом три изреке, изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове поступку у износу од 214.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога предвиђених у одредби чл. 373.ЗПП, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду у смислу жалбених навода преиначи.

Тужилац је дао одговор на жалбу у којем је оспорио основаност жалбених навода са предлогом да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди у целини.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гл. РС“ бр.72/11), Апелациони суд је нашао:

Жалба је основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2.тач.1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12. напред наведене одредбе на коју се указује жалбом, јер првостепена пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време, по уговору од раду бр.45/20 од 31.10.2002 године, на радном месту референта за уређење и изградњу комуналних објеката. Анексом бр.2 од 14.06.2005 године тужила је премештена на послове техничара у припреми и исти анекс тужила није потписала али је фактички обављала наведене послове. Решењем о отказу 4201 од 23.12.2010 године тужили је отказан уговор о раду применом одредбе чл.179.ст.1.тач.9 Закона о раду и чл.61 и 63 Правилника о раду туженог јер је престала потреба за радом тужиле. Управни одбор туженог је дана 10.09.2010 године донео одлуку бр.3153 о покретању поступка утврђивања вишка запослених, због смањења обима рада и ефикаснијег организовања процеса рада. Анексом бр.3 од 10.09.2010 године и Анексом бр.4 од 23.12.2010 године ближе су уређени услови у вези са реализацијом наведене одлуке УО. Одлуком о изменама и допунама Правилника о опису послова бр.4218 од 15.12.2010 године брисано је радно место техничар у припреми, а пословима референта техничке припреме додати су послови фактурисања свих услуга из области нискоградње и изградње и одржавања водне канализационе мреже. Из записника са седнице Управног одбора туженог која је одржана дана 08.10.2010 године, уводна тачка излагања се односила на тешку финансијску ситуацију код туженог и потребу да 60 до 70 запослених буде проглашено технолошким вишком. Из списка радника туженог утврђено је да тужени има 377 запослених. Тужили је исплаћена отпремнина.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд закључује да је основан тужбени захтев тужиле, налазећи да је тужени био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених јер се ради о отпуштању више од 10%

запослених код туженог, обзиром да је на записнику седнице Управног одбора истакнуто да 60 до 70 запослених мора да буде оглашено технолошким вишком, услед чега тужени није ни предузео мере за ново запошљавање вишка запослених. Међутим, основано се жалбом туженог указује да се закључак првостепеног суда не може прихватити, јер материјално право није правилно примењено, из којих разлога је првостепена пресуда и преиначена.

Наиме, одредбом чл.179. ст.1. тач.9. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Не може се прихватити становиште првостепеног суда да је на основу извода из записника са седнице Управног одбора туженог од 20.12.2010 утврђен број извршилаца који су технолошки вишак, те да је тужени био у обавези да донесе програм за решавање вишка запослених. Наиме, из списка радника туженог произилази да је тужени имао 377 запослених. Одлуком Управног одбора од 10.09.2010 године покренут је поступак утврђивања вишка запослених, а Анексом 3 Правилника о раду који је донет 10.09.2010 и објављен 29.09.2010 који је дакле био у примени, садржи одредбе којим се регулише поступак утврђивања вишка запослених, како га регулишу и одредбе закона о раду, у односу на обавезу доношења програма у зависности од броја запослених и престанка потребе за радом одређеног броја запослених (најмање 10% запослених) и с тим у вези обавезу примене мерила и критеријума које програм треба да садржи.

Услед економских и организационих промена код туженог донета је одлука о измени и допуни Правилника о опису послова којим је утврђено да се 15 радних места брише, чиме је исказан број запослених који су вишак. Имајући у виду утврђен број запослених код туженог и број запослених за чијим је радом престала потреба, у смислу одредбе чл.153 до 156 Закона о раду, тужени није био у обавези да доноси програм решавања вишка запослених и с тим у вези превиди мерила и критеријуме. Тиме што је део послова тужиље техничар у припреми припојен пословима референта техничке припреме не може се сматрати да нису наступили оправдавајући разлози за престанак радног односа тужиље, обзиром да се у конкретном случају не ради о преименовању послова које је тужиља обављала.

У таквој правној и чињеничној ситуацији тужени није пропустио да у поступку технолошког вишка примени мерила и критеријуме предвиђене општим актом тужене. Наиме, у ситуацији када су послови услед организационих промена укинута, а на којима је било више запослених, послодавац је у обавези да примени мерила и критеријуме како би на основу њих могао да утврди ко је од више извршилаца технолошки вишак. Међутим, када одређен послове обавља један извршилац послодавац није у обавези да примени критеријуме јер је персонификација запосленог одређена тиме што послови које је запослени обављао нису систематизовани.

Стога из изнетих разлога, овај суд налази да су основани наводи жалбе туженог, па како је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, то је овај суд побијану пресуду преиначио и одбио је тужбени захтев тужиље као неоснован и сходно члану 394 ст.4. ЗПП одлучио као у ставу један изреке ове пресуде.

Сходно чл.153 и чл.154. ЗПП тужиља је у обавези да туженом накнади трошкове поступка на име заступања на 3 одржана рочишта износ од по 18.000,00 динара и за састав жалбе износ од 33.000,00 динара, што укупно износи 87.000,00 динара. Захтев за накнаду трошкова на име састава једног поднесака овај суд налази да није основан, обзиром да се ради о наводима које је тужени могао да изнесе на рочишту, услед чега се наведени трошкови не сматрају нужним и стварним трошковима које је тужиља у обавези да надокнади туженом.

И изнетих разлога сходно чл.401. ст.1. тач.3. и чл.165. ст.2. ЗПП одлучено је као у ставу два изреке ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 13.12.2013. године 20Гж.1.975/13.

**Председник већа-судија,
Ивана Рађеновић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**